

VIKTORIE HANIŠOVÁ

El miceli

**Viktorie Hanišová és l'actual revelació de la literatura Checa
i per primera vegada la podem llegir en català.**

EL MICELI, Viktorie Hanišová

Traducció de Kepa Uharte

Què es pot trobar al bosc? Sára viu en una antiga casa rural de Šumava i és una experta caçadora de bolets. Durant la cacera porta les velles botes de muntanya que hereta del seu pare, com tots els coneixements del bosc que ell li traspassa.

Ara ja és una noia adulta i fa la mateixa ruta, i s'ha convertit en una ermitana voluntària. Al llarg de la novel·la se'ns va descobrint les raons que té la caçadora de bolets per insistir en la seva soledat. Un punt d'inflexió es produeix quan mora la mare i ella reprèn el contacte, no la relació, amb els seus germans. Aquest contacte la retorna a allò que no ha oblidat. Després, tornarà al bosc.

Victoria Hanišová amida l'ànima de la protagonista quan era una criatura i s'imposaren els límits de la família. Potser aquesta descripció de l'ansietat infantil en agradar, primer i, en fer-se invisible, després, és el repte que millor encara aquesta jove escriptora.

Podem resumir que *El miceli* és una història d'un intent infructuós d'escapar del trauma a través del relat encadenat de molts intents de fugida.

Viktorie Hanišová, qui es pot considerar com l'estrella emergent de la literatura txeca, és una autora nascuda i resident a Praga, de trenta-nou anys, mare de família i doctorada en Literatura alemanya. Treballa com a traductora i com a professora. També és recol·lectora amateur de bolets. Per primera vegada, i amb aquesta edició, una obra seva es tradueix al nostre país.

El Miceli s'ha convertit en la seva segona obra de narrativa de ficció i forma part d'una trilogia focalitzada en els conflictes familiars. Segons les mateixes paraules de l'autora, la maternitat ha significat una font d'inspiració per a la seva obra, encara que en absolut el que relata representa vivències personals.

La prosa de Viktorie és molt dinàmica i transcorre dins d'una narrativa actual, però alhora està plena de sensibilitat, per la qual cosa el lector fàcilment empatitza amb la protagonista, que ens parla en primera persona. Viktorie Hanišová escriu de manera tan suggestiva i alhora tan comprensible que els sentiments del personatge principal es transmeten amb molta força al lector.

Fragment de la introducció

"[...] Una casa en un bell i romàntic entorn del bosc de Bohèmia de naturalesa intacta, endinsada al bosc, on la protagonista coneix llocs secrets plens de bolets. Sembla una vida idíl·lica però que aviat s'intueix cruel, i el lector es va preparant de manera inadvertida per acompanyar la introspecció de l'ànima ferida... En el personatge principal, l'autor vincula amb art el present (marginalitat en el model de capitalisme actual del país) amb el passat (traumes psíquics de la infància).

El bolet és el que es veu, però el miceli no només és una immersió psicològica en una vida determinada, sinó que també representa indirectament l'altra cara de la realitat txeca actual, quan la mentalitat del consumidor ve a distorsionar completament les relacions interpersonals i apareixen dos grups bàsics: els relativament satisfets i els altres sobre els quals apunta l'espasa de Dàmocles, que és la pobresa i la marginació social consegüent.

Viktorie Hanišova escriu de manera tan suggestiva i tan bona que els sentiments del personatge principal es transmeten amb molta força. [...]"

Maite Muns Cabot, editora

Fragment del llibre

La mare estava asseguda sobre una cadira auxiliar, l'esquena recta com un regle, la mà reposant sobre el pit, els llavis lleugerament entreoberts. Semblava com si algú li estigués realitzant un exorcisme. Cada paraula que arribava de l'escenari, cada forta trepitjada al terra cavernós ressonava al seu rostre, amb qualsevol so una mica fort s'estremia, obria els ulls desmesuradament o els entretancava. En les escenes d'amor, les galtes li bullien, i quan a l'escenari ocorria alguna cosa desagradable, es tapava els ulls amb les mans i observava la representació per les esclatxes entre els dits. Hauria jurat que vaig sentir com li batia el cor. Podia mirar-la fixament durant tota l'obra, fins i tot podria haver-li pessigat la cuixa... i no se n'hauria adonat gens.

Ma mare era l'espectador que es mereix qualsevol teatre decent. Pertanyia al Gran Teatre igual que les acomodadores amb el programa o els bastidors curiosament pintats. Fins i tot era més que això. Ma mare era la millor actriu del teatre. La seva actuació es mereixia llargues ovacions en peu. Bravo! Era el seu moment de glòria. El meu pare, cap de la família i el nostre únic sosteniment, al seu costat semblava un mer clauer, un actor amb un rol secundari que només li fa el joc a l'autèntica estrella.

La mare era una artista que s'havia identificat amb el seu paper fins a tal punt que no era capaç de desconnectar ni tan sols un cop acabada la representació.

Això que ningú no podia culpar-la per haver-se endut els seus amplis gestos teatrals fins i tot al llit de mort. La seva darrera hora va recordar una tragèdia clàssica de la qual no s'hauria avergonyit ni el mateix Sòfocles.

El Miceli
Viktorie Hanišová

Pàgines: 334
PVP 21 €
ISBN: 978-84-120207-3-1
Editorial: [L'Art de la Memòria](#)